

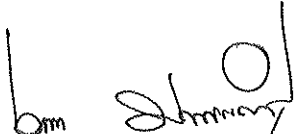
แผนพัฒนาท้องถิ่น(พ.ศ. 2561 - 2565)

เสนอโดย
คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาเทศบาลตำบลลำปาง

พิจารณาโดย
คณะกรรมการพัฒนาเทศบาลตำบลลำปาง

อนุมัติโดย
ผู้บริหารเทศบาลตำบลลำปาง

ประกาศใช้
เมื่อ 14 มิถุนายน 2562

(นายเอนก มหาเกียรติคุณ)
นายกเทศมนตรีตำบลลำปาง

ส่วนที่ 1
สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

ส่วนที่ 1 สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐาน

1. ด้านกายภาพ

ประวัติ

ในอดีตชุมชนแห่งนี้เป็นแหล่งสำคัญในการปลูกข้าวของเจ้านครลำพูน การเข้ามาอาศัยของผู้คนเริ่มจากการทำนาเสาะแสวงหาที่ทำกินจากคนของอพยพจากกวาดต้อนมาสู่เมืองลำพูน นับตั้งแต่พุทธศักราช 2348 เป็นต้นมา ต่อมาเจ้าเมืองลำพูนสมัยนั้นขยายพื้นที่ทำนาเข้ามาตามลุ่มน้ำต่างๆ ที่ริมฝั่งแห่งนี้จึงกลายเป็นแหล่งผลิตข้าวที่สำคัญของเมืองลำพูนตั้งแต่ทุ่งหลวงจนมาถึงเขตที่ลุ่มน้ำต่างๆ เมื่อบ้านเมืองพัฒนาขึ้นที่นี้จึงเป็นแหล่งที่ทำกินอันอุดมสมบูรณ์ มีผู้คนหลากหลายเข้ามาสมทบ และอยู่ร่วมกันกลายเป็นชุมชนใหญ่ในเวลาต่อมา และเรียกชุมชนแห่งนี้ตามลักษณะภูมิประเทศว่าริมฝั่ง เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองในปี พ.ศ. 2475 ริมฝั่งถูกยกฐานะขึ้นเป็นแขวง เป็นแขวง ต่อมาได้เปลี่ยนระบบการปกครองเป็นอำเภอ จังหวัด ริมฝั่งจึงกลายเป็นตำบลริมฝั่ง ซึ่งเป็นตำบลหนึ่งในเขตอำเภอเมืองลำพูน เดิมมีฐานะเป็นสุขาภิบาลริมฝั่งได้รับการจัดตั้งเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม 2534 ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องการจัดตั้งสุขาภิบาลริมฝั่ง ต่อมาได้รับการเปลี่ยนแปลงฐานะจากสุขาภิบาลเป็นเทศบาลตำบล เมื่อวันที่ 25 พฤษภาคม 2542 ตามพระราชบัญญัติเปลี่ยนแปลงฐานะของสุขาภิบาลเป็นเทศบาล พ.ศ. 2542

ตราสัญลักษณ์ประจำเทศบาลตำบลริมฝั่ง

เทศบาลตำบลริมฝั่ง มีตราประจำเทศบาลเป็นรูปสะพานศรีวิชัยข้ามแม่น้ำปิง เนื่องจากสะพานศรีวิชัยถือเป็นสัญลักษณ์ของตำบลริมฝั่ง และเพื่อเป็นการน้อมระลึกถึงท่านครูบาศรีวิชัย นักบุญแห่งลานนาไทย ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มในการก่อสร้างสะพานศรีวิชัยอันเป็นสะพานที่เชื่อมต่อระหว่างตำบลริมฝั่ง และตำบลหนองตอง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

(1.1) ที่ตั้งและอาณาเขต

เทศบาลตำบลริมฝั่ง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ตั้งอยู่ห่างตัวเมืองลำพูน 4 กิโลเมตร อยู่ห่างจากตัวจังหวัดเชียงใหม่เป็นระยะทางประมาณ 23 กิโลเมตร มีถนนสายลำพูน – สันป่าตอง (ทางหลวงจังหวัดหมายเลข 1015) เป็นถนนสายหลัก มีถนนสายริมฝั่ง – ป่าเหี้ยว (ทางหลวงจังหวัดหมายเลข 1030 แยกทางหลวง 106) เป็นถนนสายรอง สามารถเดินทางไปยังที่ต่าง ๆ ได้ง่าย เช่น อำเภอป่าซาง 10 กิโลเมตร อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ 16 กิโลเมตร สนามบินนานาชาติ จังหวัดเชียงใหม่ 20 กิโลเมตร อำเภอสันป่าตอง จังหวัดเชียงใหม่ 10 กิโลเมตร อยู่ในพื้นที่ตั้งโครงการเมืองแฝดเชียงใหม่ – ลำพูน อยู่สูงจากระดับน้ำทะเลประมาณ 258 เมตร มีพื้นที่ทั้งหมด 8,837.50 ไร่ หรือ 14.14 ตารางกิโลเมตร ประกอบไปด้วย 10 หมู่บ้าน อาศัยอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม สภาพพื้นที่โดยทั่วไป เป็นพื้นที่ใช้สำหรับการเกษตรกรรมร้อยละ 60 และเป็นพื้นที่เก็บ ส่งสินค้าผลผลิตทางการเกษตร เนื่องจากเป็นที่ราบลุ่มติดลำน้ำปิง ดินมีความอุดมสมบูรณ์สูง

อาณาเขตและพิกัดแผนที่แสดงขอบเขตของเทศบาลตำบลริมฝั่ง

ทิศเหนือ ติดต่อกับตำบลประตูป่า อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน
และอำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่

ทิศใต้	ติดต่อกับตำบลตันธง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับตำบลตันธง และตำบลเหมืองง่า อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่

(1.2) ลักษณะภูมิประเทศ

พื้นที่ส่วนใหญ่เทศบาลตำบลริมปิงเป็นที่ราบลุ่ม สะดวกและเหมาะสมต่อการเก็บกักน้ำใช้สำหรับการเกษตร มีแหล่งน้ำที่สำคัญไหลผ่านทางทิศตะวันตกคือ แม่น้ำปิง ซึ่งเป็นเส้นแบ่งเขตจังหวัดลำพูนและเชียงใหม่ ถือเป็นแหล่งน้ำสำคัญ ที่หล่อเลี้ยงชุมชนในเขตเทศบาล โดยมีฝายพญาอุตกัน ทดน้ำ กักเก็บส่งน้ำ มีลำเหมืองชลประทานส่งน้ำหล่อเลี้ยงพืชผลทางการเกษตร โดยมีพื้นที่การเกษตรจำนวน 3,500.16 ไร่ โดยปลูกข้าวนาปรัง จำนวน 1,690.41 ไร่ พืชผัก จำนวน 41.87 ไร่ ไม้ผล(ลำไย) จำนวน 1,733.21 ไร่ (ที่มา : ข้อมูลจากสำนักงานเกษตรอำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ณ เดือนพฤษภาคม 2562)

(1.3) ลักษณะภูมิอากาศ

ส่วนลักษณะภูมิอากาศโดยทั่วไป ใกล้เคียงกับชุมชนอื่น ๆ ในจังหวัดลำพูน อยู่สูงจากระดับทะเลประมาณ 258 เมตร ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม สิ้นสุดเดือนเมษายน และได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ทำให้เกิดความชุ่มชื้น ประมาณเดือนพฤษภาคม ถึง เดือนกันยายน ได้รับอิทธิพลจากพายุไต้ฝุ่นจากทะเลจีนใต้ ทำให้มีฝนตกในเดือนกันยายน ถึง เดือนตุลาคม นอกจากนี้ ยังได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ จากตอนเหนือของประเทศจีนทำให้อากาศหนาวเย็นและแห้งแล้งในเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนกุมภาพันธ์

(1.4) ลักษณะของดิน

ตำบลริมปิงมีสภาพดินแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. พื้นที่ลุ่มจะมีลักษณะเป็นดินเหนียวสีเทา เนื้อดินเป็นพวกดินเดี่ยว ดินบนมีสีน้ำตาลปนเทาหรือสีน้ำตาล ดินล่างมีสีน้ำตาลปนเทาหรือสีน้ำตาลหรือสีเทาปนเขียวมะกอก มีจุดประสีน้ำตาลปนเหลืองหรือสีน้ำตาลแก่ อาจพบก้อนปูน ก้อนสารเคมีสะสมพวกเหล็กและแมงกานีสในชั้นดินล่าง การระบายน้ำไม่ค่อยดี พบตามที่ราบเรียบหรือที่ราบลุ่มระหว่างคันดินริมลำน้ำ เหมาะสมในการใช้ทำนา
2. พื้นที่ดอน มีลักษณะเป็นดินร่วนพบบริเวณฝั่งริมแม่น้ำซึ่งเป็นดินที่เกิดจากการทับถมของตะกอนลำน้ำในฤดูน้ำหลากบริเวณสองฝั่งริมแม่น้ำ มีเนื้อดินเป็นดินร่วนปนทราย ดินบนมีสีน้ำตาล ดินล่างมีสีน้ำตาลหรือสีเหลือง อาจพบจุดประสีเหลือง สีน้ำตาล สีแดงหรือสีเทา การระบายน้ำของดินดี มีความอุดมสมบูรณ์ของดินดี เป็นพื้นที่เหมาะสมต่อการปลูกพืชเศรษฐกิจทุกชนิด

(ที่มา : ข้อมูลจากสำนักงานเกษตรอำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน)

(1.5) ลักษณะของแหล่งน้ำ

แหล่งน้ำในเขตเทศบาลตำบลริมปิง แม่น้ำ 1 สาย ได้แก่ แม่น้ำปิง ลำเหมือง 9 สาย ได้แก่ ลำเหมืองฮ่องจา ลำเหมืองขี้เลือด ลำเหมืองแสนยศ ลำเหมืองทา ลำเหมืองใหม่ ลำเหมืองแม่แกบก้อง ลำเหมืองปู่ไธด์ ลำเหมืองกอสี ลำเหมืองเจ้า ป่อน้ำตัน 585 บ่อ สระน้ำ 3 สระ ฝาย 1 แห่ง

2. ด้านการเมือง/การปกครอง

(2.1) เขตการปกครอง

เทศบาลตำบลริมปิง แบ่งเขตการปกครองออกเป็น 10 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ที่ 1 บ้านป่าแก หมู่ที่ 2 บ้านร่องกาศ หมู่ที่ 3 บ้านฮ่องแล้ง หมู่ที่ 4 บ้านศรีบังวัน หมู่ที่ 5 บ้านเจดีย์ขาว หมู่ที่ 6 บ้านสันริมปิง หมู่ที่ 7 บ้านหนองผำ หมู่ที่ 8 บ้านป่ายาง หมู่ที่ 9 บ้านสบปะ หมู่ที่ 10 บ้านกลางทุ่ง

(2.2) การเลือกตั้ง

เทศบาลตำบลริมปิง แบ่งเขตเลือกตั้งออกเป็น 2 เขตเลือกตั้ง โดย เขตเลือกตั้งที่ 1 ประกอบด้วย หมู่ที่ 1,2,3,4,5 และหมู่ที่ 6 (บางส่วน) เขตเลือกตั้งที่ 2 ประกอบด้วย หมู่ที่ 6 (ส่วนที่เหลือ) หมู่ที่ 7,8,9,10

3. ประชากร

(3.1) จำนวนประชากร

เทศบาลตำบลริมปิง มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น จำนวน 6,878, คน ประชากรชายจำนวน 3,245 คน ประชากรหญิง จำนวน 3,633 คน 2,786 ครัวเรือน แยกเป็นรายหมู่บ้านได้ดังนี้

หมู่บ้าน	จำนวนประชากร			จำนวน ครัวเรือน
	ชาย	หญิง	รวม	
หมู่ที่ 1 บ้านทุ่งป่าแก	196	241	437	160
หมู่ที่ 2 บ้านร่องกาศ	112	113	225	89
หมู่ที่ 3 บ้านฮ่องแล้ง	129	142	271	121
หมู่ที่ 4 บ้านศรีบังวัน	411	451	862	319
หมู่ที่ 5 บ้านเจดีย์ขาว	420	511	931	347
หมู่ที่ 6 บ้านสันริมปิง	631	713	1,344	594
หมู่ที่ 7 บ้านหนองผำ	440	461	901	390
หมู่ที่ 8 บ้านป่ายาง	435	474	909	323
หมู่ที่ 9 บ้านสบปะ	244	279	523	229
หมู่ที่ 10 บ้านกลางทุ่ง	191	244	435	264
ทะเบียนบ้านกลาง				1
รวม	3,209	3,629	6,838	2,837

(ที่มา : ข้อมูลจากงานทะเบียน เทศบาลตำบลริมปิง ณ เดือนเมษายน 2562)

(3.2) จำนวนประชากรแยกตามช่วงอายุ

ช่วงอายุ	จำนวนประชากร		
	ชาย	หญิง	รวม
อายุ 0 – 17 ปี	521	463	984
อายุ 18 – 60 ปี	2,035	2,291	4,326
อายุ 60 ปี ขึ้นไป	639	859	1,498
รวม	3,195	3,613	6,808

(ที่มา : ข้อมูลจากงานทะเบียน เทศบาลตำบลริมปิง ณ เดือนเมษายน 2562)

4. สถานภาพทางสังคม

(4.1) การศึกษา ตำบลริมปิงมีที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้านทุกหมู่บ้าน จำนวนหมู่บ้านละ 1 แห่ง และมีสถานศึกษาในระบบโรงเรียนทั้งสิ้น 4 แห่ง ตามรายละเอียดดังนี้

ระดับการศึกษา	ชื่อหน่วยงาน	สถานที่ตั้ง	สังกัดหน่วยงาน
ก่อนวัยเรียน	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลริมปิง	หมู่ที่ 7	เทศบาลตำบลริมปิง
อนุบาล	โรงเรียนวัดศรีบังวัน	หมู่ที่ 4	สพฐ. ลพ. เขต 1
	โรงเรียนตำบลริมปิง	หมู่ที่ 6	
	โรงเรียนวัดป่ายาง	หมู่ที่ 8	
ประถมศึกษา	โรงเรียนวัดศรีบังวัน	หมู่ที่ 4	สพฐ. ลพ. เขต 1
	โรงเรียนตำบลริมปิง	หมู่ที่ 6	
	โรงเรียนวัดป่ายาง	หมู่ที่ 8	
มัธยมศึกษา	โรงเรียนตำบลริมปิง	หมู่ที่ 6	สพฐ. ลพ. เขต 1
การศึกษานอกระบบ	ศูนย์ กศน. ตำบลริมปิง	หมู่ที่ 7	กศน.อำเภอเมือง ลำพูน

หน่วยงาน	จำนวนบุคลากร(คน)	จำนวนนักเรียน(คน)
ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กเทศบาลตำบลริมปิง	ครู 5 แม่บ้าน 1	68
โรงเรียนตำบลริมปิง	ครู 15 ภารโรง 1	173
โรงเรียนวัดศรีบังวัน	ครู 9 ภารโรง 1	98
โรงเรียนวัดป่ายาง	ครู 6 ภารโรง 1	49

(4.2) การสาธารณสุข ตำบลริมปิงมีสถานที่บริการด้านการสาธารณสุข ครอบคลุมทั้งตำบลดังนี้

1. โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล ตำบลริมปิง จำนวน 1 แห่ง ตั้งอยู่หมู่ที่ 3
2. ศูนย์สาธารณสุขชุมชน จำนวน 10 แห่ง
3. อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จำนวน 186 คน
4. คลินิกเอกชน จำนวน 1 แห่ง
5. ร้านขายยา จำนวน 4 แห่ง
6. คลินิกรักษาสัตว์ จำนวน 2 แห่ง

(4.4) การสังคมสงเคราะห์และสวัสดิการสังคม

เทศบาลตำบลริมปิงมีกองสวัสดิการสังคมดำเนินการช่วยเหลือให้การสงเคราะห์ผู้ด้อยโอกาสโดยสงเคราะห์เบี้ยยังชีพแก่ผู้สูงอายุ จำนวน 1,432 คน เบี้ยยังชีพผู้ป่วยเอดส์ จำนวน 36 คน และเบี้ยยังชีพคนพิการ จำนวน 365 คน อาสาสมัครดูแลผู้สูงอายุที่บ้าน (อผส.) และ (อพมก.) จำนวน 41 คน โดยแยกเป็นหมู่บ้านได้ดังนี้

หมู่บ้าน	ผู้สูงอายุ(คน)			ผู้พิการ (คน)		
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม
หมู่ที่ 1 บ้านป่าแก	45	69	114	8	12	20
หมู่ที่ 2 บ้านร่องกาศ	30	29	59	6	2	8
หมู่ที่ 3 บ้านฮ่องแล้ง	25	42	67	5	4	9
หมู่ที่ 4 บ้านศรีบังวัน	82	95	177	23	27	50
หมู่ที่ 5 บ้านเจดีย์ขาว	84	97	181	22	30	52
หมู่ที่ 6 บ้านสันริมปีง	98	165	263	32	33	65
หมู่ที่ 7 บ้านหนองผำ	77	110	187	31	15	46
หมู่ที่ 8 บ้านป่ายาง	68	96	164	27	43	70
หมู่ที่ 9 บ้านสบปะ	54	90	144	21	19	40
หมู่ที่ 10 บ้านกลางทุ่ง	30	46	76	3	9	12
รวมทั้งสิ้น	593	839	1,432	178	194	372

(ที่มา : ข้อมูลจาก กองสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลริมปีง ณ เดือนพฤษภาคม 2562)

(4.5) ข้อมูลความจำเป็นพื้นฐานตำบลริมปีง

สรุปผลการจัดเก็บข้อมูลพื้นฐาน ปี 2562 ระดับตำบล

ตัวชี้วัด	จำนวนที่สำรวจทั้งหมด	ผ่านเกณฑ์		ไม่ผ่านเกณฑ์	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หมวดที่ 1 สุขภาพ มี 7 ตัวชี้วัด					
1.เด็กแรกเกิดมีน้ำหนัก 2,500 กรัมขึ้นไป	10 คน	10 คน	100	-	-
2.เด็กแรกเกิดได้กินนมแม่อย่างเดียวอย่างน้อย 6 เดือนแรกติดต่อกัน	6 คน	6 คน	100	-	-
3.เด็กแรกเกิดถึง 12 ปี ได้รับวัคซีนป้องกันโรคครบตามตารางสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรค	476 คน	476 คน	100	-	-
4.ครัวเรือนกินอาหารถูกสุขลักษณะปลอดภัย และได้มาตรฐาน	1,753 ครัวเรือน	1,753 ครัวเรือน	100	-	-
5.ครัวเรือนมีการใช้ยาเพื่อบำบัด บรรเทาอาการเจ็บป่วยเบื้องต้นอย่างเหมาะสม	1,753 ครัวเรือน	1,746 ครัวเรือน	99.60	7 ครัวเรือน	0.40
6.คนอายุ 35 ปีขึ้นไป ได้รับการตรวจสุขภาพประจำปี	3,437 คน	3,421 คน	99.53	16 คน	0.47
7.คนอายุ 6 ปีขึ้นไป ออกกำลังกายอย่างน้อยสัปดาห์ละ 3 วันๆละ 30 นาที	4,982 คน	4,874 คน	97.83	108 คน	2.17

ตัวชี้วัด	จำนวนที่ สำรวจ ทั้งหมด	ผ่านเกณฑ์		ไม่ผ่านเกณฑ์	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หมวดที่ 2 สภาพแวดล้อม มี 7 ตัวชี้วัด					
8.ครัวเรือนมีความมั่นคงในที่อยู่อาศัย และ บ้านมีสภาพคงทนถาวร	1,753 ครัวเรือน	1,752 ครัวเรือน	99.94	1 ครัวเรือน	0.06
9.ครัวเรือนมีน้ำสะอาดสำหรับดื่มและ บริโภคเพียงพอตลอดปีอย่างน้อยคนละ 5 ลิตรต่อวัน	1,753 ครัวเรือน	1,753 ครัวเรือน	100	-	-
10.ครัวเรือนมีน้ำใช้เพียงพอตลอดปี อย่าง น้อยคนละ 45 ลิตรต่อวัน	1,753 ครัวเรือน	1,753 ครัวเรือน	100	-	-
11.ครัวเรือนมีการจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบ เรียบร้อย สะอาดและถูกสุขลักษณะ	1,753 ครัวเรือน	1,741 ครัวเรือน	99.32	12 ครัวเรือน	0.68
12.ครัวเรือนไม่ถูกรบกวนจากมลพิษ	1,753 ครัวเรือน	1,751 ครัวเรือน	99.89	2 ครัวเรือน	0.11
13.ครัวเรือนมีการป้องกันอุบัติเหตุและภัย ธรรมชาติอย่างถูกวิธี	1,753 ครัวเรือน	1,743 ครัวเรือน	99.43	10 ครัวเรือน	0.57
14.ครัวเรือนมีความปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน	1,753 ครัวเรือน	1,753 ครัวเรือน	100	-	-
หมวดที่ 3 การศึกษา มี 5 ตัวชี้วัด					
15.เด็กอายุ 3-5 ปี ได้รับบริการเลี้ยงดู เตรียมความพร้อมก่อนวัยเรียน	106 คน	106 คน	100	-	-
16.เด็กอายุ 6 – 14 ปี ได้รับการศึกษาภาค บังคับ 9 ปี	397 คน	336 คน	84.63	61 คน	15.37
17.เด็กจบชั้น ม.3 ได้เรียนต่อชั้น ม.4 หรือ เทียบเท่า	22 คน	22 คน	100	-	-
18.คนในครัวเรือนที่จบการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ที่ไม่ได้เรียนต่อและยังไม่มียานทำได้รับ การฝึกอบรมด้านอาชีพ	2 คน	2 คน	100	-	-
19.คนอายุ 15 – 59 ปี อ่าน เขียน ภาษาไทยและคิดเลขอย่างง่ายได้	3,183 คน	3,183 คน	100	-	-

ตัวชี้วัด	จำนวนที่ สำรวจ ทั้งหมด	ผ่านเกณฑ์		ไม่ผ่านเกณฑ์	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
หมวดที่ 4 การมีงานทำและรายได้ มี 4 ตัวชี้วัด					
20.คนอายุ 15 – 59 ปี มีอาชีพและรายได้	2,788 คน	2,760 คน	99.0	28 คน	1.00
21.คนอายุ 60 ปีขึ้นไป มีอาชีพและรายได้	1,381 คน	1,313 คน	95.08	68 คน	4.92
22.รายได้เฉลี่ยของคนในครัวเรือนต่อปี	1,753 ครัวเรือน	1,738 ครัวเรือน	99.14	15 ครัวเรือน	0.86
23.ครัวเรือนมีการเก็บออมเงิน	1,753 ครัวเรือน	1,522 ครัวเรือน	86.82	231 ครัวเรือน	13.18
หมวดที่ 5 ค่านิยม มี 8 ตัวชี้วัด					
24.คนในครัวเรือนไม่ดื่มสุรา	5,144 คน	4,463 คน	86.76	681 คน	13.24
25.คนในครัวเรือนไม่สูบบุหรี่	5,144 คน	4,854 คน	94.36	290 คน	5.64
26.คนอายุ 6 ปีขึ้นไป ปฏิบัติกิจกรรมทาง ศาสนาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง	4,982 คน	4,982 คน	100	-	-
27.ผู้สูงอายุ ได้รับการดูแลจากครอบครัว ชุมชน ภาครัฐหรือภาคเอกชน	1,402 คน	1,402 คน	100	-	-
28.ผู้พิการ ได้รับการดูแลจากครอบครัว ชุมชน ภาครัฐหรือภาคเอกชน	210 คน	210 คน	100	-	-
29.ผู้ป่วยโรคเรื้อรัง ได้รับการดูแลจาก ครอบครัว ชุมชน ภาครัฐหรือภาคเอกชน	130 คน	130 คน	100	-	-
30.ครัวเรือนมีส่วนร่วมทำกิจกรรม สาธารณะเพื่อประโยชน์ของชุมชนหรือ ท้องถิ่น	1,753 ครัวเรือน	1,750 ครัวเรือน	99.83	3 ครัวเรือน	0.17
31.ครอบครัวมีความอบอุ่น	1,753 ครัวเรือน	1,741 ครัวเรือน	99.32	12 ครัวเรือน	0.68

(ที่มา : ข้อมูลพื้นฐานปี 2562 กองสวัสดิการสังคม เทศบาลตำบลริมปิง)

5. ระบบบริการพื้นฐาน

(5.1) เส้นทางคมนาคม/ขนส่ง

การคมนาคม / ขนส่ง เทศบาลตำบลริมปิง มีเส้นทางคมนาคมที่สามารถติดต่อกับอำเภอเมืองลำพูน จังหวัดใกล้เคียงและติดต่อกับอำเภอต่าง ๆ ภายในจังหวัดลำพูนมีถนนสายหลักและถนนสายรองทำให้การคมนาคมได้โดยสะดวก โดยมีเส้นทางคมนาคมที่สำคัญ คือ

1. ทางหลวงจังหวัดหมายเลข 1015 (ถนนสายลำพูน – สันป่าตอง) เป็นเส้นทางสายหลักที่สามารถใช้ติดต่อระหว่างจังหวัดลำพูนและจังหวัดเชียงใหม่
2. ทางหลวงจังหวัดหมายเลข 1030 แยกทางหลวง 106 (ถนนสายริมปิง – ป่าเหี้ยว) เป็นถนนสายรอง เส้นทางติดต่อภายในพื้นที่อำเภอเมืองลำพูน ระหว่างตำบลริมปิง ตำบลประตูป่า ตำบลหนองช้างคืน และตำบลอุโมงค์
3. ทางหลวงชนบทหมายเลข 3012 (ถนนสายเกาะทราย – ปากล่อง) เป็นเส้นทางติดต่อภายในพื้นที่อำเภอเมืองลำพูนระหว่างตำบลริมปิงและตำบลต้นธง
4. ถนนพังกันน้ำปิง เป็นถนนเลียบบแม่น้ำปิงตามยาว เป็นเส้นทางที่ใช้ติดต่อระหว่างตำบลริมปิง ตำบลต้นธง อำเภอเมืองลำพูน และตำบลปากบ่อ อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน

การคมนาคม / ขนส่ง ภายในตำบลริมปิงค่อนข้างสะดวก แต่ถนนในบางสายยังมีสภาพคับแคบ เขตทางและผิวจราจร ไม่เพียงพอ นอกจากถนนของกรมทางหลวงแล้วภายในตำบลริมปิงยังมีเส้นทางคมนาคมในความรับผิดชอบของเทศบาลตำบลริมปิง ทั้ง 10 หมู่บ้าน ดังนี้

- ถนนคอนกรีต	จำนวน	79	สาย	ระยะทาง	29.95 กิโลเมตร
- ถนนแอสฟัลท์ติก	จำนวน	36	สาย	ระยะทาง	16.88 กิโลเมตร
- ถนนลูกรัง	จำนวน	22	สาย	ระยะทาง	14.85 กิโลเมตร

(ที่มา : ข้อมูลจาก กองช่างเทศบาลตำบลริมปิง ณ เดือนพฤษภาคม 2562)

(5.2) การไฟฟ้า

การให้บริการไฟฟ้าในเขตเทศบาลตำบลริมปิง ดำเนินการโดยการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดลำพูน สามารถให้บริการกระแสไฟฟ้าได้ทั่วทั้งเขตเทศบาล มีจำนวนทั้งสิ้น 2,837 ครั้วเรือน

(5.3) การประปา

- การให้บริการด้านการประปาในเขตตำบลริมปิง เป็นการให้บริการโดยใช้น้ำประปาหมู่บ้านทั้ง 10 หมู่บ้าน มีการแต่งตั้งคณะกรรมการหมู่บ้านในการบริหารจัดการ โดยแหล่งน้ำดิบใช้น้ำใต้ดิน
- การประปาสวนภูมิภาค ตั้งอยู่หมู่ที่ 10 ให้บริการแก่ประชาชนตามถนนสายหลัก ถนนสายลำพูน – สันป่าตอง

6. ระบบเศรษฐกิจ

(6.1) สภาพเศรษฐกิจโดยทั่วไปของเทศบาลตำบลริมปิง เนื่องจากเป็นพื้นที่เป็นที่ราบลุ่มดินมีความอุดมสมบูรณ์เป็นเขตดินดำน้ำชุ่ม สามารถทำการเกษตรมีน้ำใช้ตลอดทั้งปี จึงมีฐานเศรษฐกิจอยู่ในด้านเกษตรกรรม ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางการเกษตร พื้นที่ส่วนใหญ่ในเขตเทศบาลตำบลริมปิงถูกใช้เพื่อการเกษตรกรรมประมาณร้อยละ 60 ของพื้นที่ทั้งหมด อาชีพที่สำคัญรองลงมาจากสาขาเกษตรกรรม คือ รับจ้างทั่วไป,ค้าขายฯ

มีหน่วยธุรกิจต่างๆ กระจายอยู่ที่ 10 หมู่บ้าน ดังนี้

- ตลาดสด จำนวน 1 แห่ง
- ร้านค้า จำนวน 40 ร้าน
- ปั้มน้ำมัน จำนวน 1 แห่ง

- อู่ซ่อมรถ จำนวน 11 ร้าน
- ร้านขายอาหารและเครื่องดื่ม จำนวน 2 ร้าน
- ตู้น้ำมันหยอดเหรียญ จำนวน 7 แห่ง 14 ตู้

(ที่มา : งานพัฒนารายได้ กองคลัง เทศบาลตำบลริมปิง)

(6.2) โบราณสถาน

1. วัดเจติยชาวล อยู่ในหมู่ที่ 5 ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน
2. กู่ล่อง, กู่แดง, กู่สีแจ่ม สถานที่โบราณสำคัญ ปัจจุบันถูกเอกชนครอบครอง เหลือเพียงกู่ล่อง แต่ยังไม่ได้รับการพัฒนา เนื่องจากต้องใช้ในการทำกิจของสงฆ์

(6.3) สถานที่ท่องเที่ยว

1. ฝ่ายพญาอุต หมู่ที่ 7 ตำบลริมปิง เป็นโครงการชลประทานขนาดเล็กกรมแม่น้ำปิง
2. เตาชนวนหลง เป็นโรงงานผลิตเครื่องปั้นซึ่งเป็นสินค้า OTOP ประจำตำบลริมปิง ที่สวยงาม ประณีตวิจิตรบรรจง สถานที่ตั้ง หจก.เตาชนวนหลง หมู่ที่ 10 ตำบลริมปิง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
3. สวนไม้ไทยพ้อเลี้ยงหมื่น เป็นสถานที่ท่องเที่ยวในตำบลที่มีชื่อเสียงในด้านผลิตเครื่องปั้นดินเผาตลอดลายโบราณตามสมัยต่างๆ ตลอดจนเป็นสถานที่รวบรวมพันธุ์ไม้ที่หายากและไม้หอมในวรรณคดี ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 บ้านฮ่องแล้ง ตำบลริมปิง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน
4. หนองผำ เป็นหนองน้ำขนาดกลาง แต่เดิมเชื่อกันว่าใหญ่มาก เมื่อคราวเจ้าแม่จามเทวีเสด็จขึ้นมาครองราชย์ ณ เมืองลำพูน ได้ขึ้นฝั่ง ณ ตำบลริมปิง และแวะประทับแรมริมหนองน้ำนี้เป็นแห่งแรก
5. ลานอนุสาวรีย์ครูบาเจ้าศรีวิไชย สะพานศรีวิชัย เป็นสะพานแห่งสุดท้ายที่ครูบาเจ้าศรีวิไชยได้สร้างขึ้น เพื่อข้ามลำน้ำปิง เชื่อมระหว่างตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน กับตำบลหนองตอง อำเภอหางดง จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. 2480 แต่สะพานยังไม่ทันแล้วเสร็จ ท่านก็ถึงแก่มรณภาพ ลานอนุสาวรีย์ครูบาเจ้าศรีวิไชยจึงเป็นสถานที่ประดิษฐาน องค์รูปเหมือนครูบาเจ้าศรีวิไชยเพื่อเป็นการระลึกถึงคุณงามความดีของครูบาเจ้าศรีวิไชยในการสร้างสะพานดังกล่าว อีกทั้งเป็นลานวัฒนธรรมไทยสายใยชุมชน ซึ่งเป็นศูนย์รวมของผู้สูงอายุ ในการมาทำกิจกรรมร่วมกัน อาทิเช่น การออกกำลังกาย การฟ้อนเล็บ การสานไม้กวาดทางมะพร้าว และกิจกรรมต่างๆอีกมากมาย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นอยู่และวิถีชีวิตของคนในตำบลริมปิง

7. เศรษฐกิจพอเพียงท้องถิ่น (ด้านการเกษตรและแหล่งน้ำ)

หมู่ที่ 1 บ้านป่าแก

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 437 คน แยกเป็นชาย 196 คน หญิง 241 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 160 ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด 236 ไร่
2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำสวนลำไย จำนวน 44 ครัวเรือน พื้นที่ 96.56 ไร่
3. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติได้แก่แม่น้ำ คลองชลประทาน บ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 12 ราย ซึ่งทางหมู่บ้านมีความต้องการในการขุดเจาะบ่อบาดาลเพื่อการเกษตรและสร้างระบบท่อส่งน้ำ เพื่อให้เพียงพอในช่วงฤดูแล้ง
4. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน จำนวน 1 แห่ง ซึ่งทางหมู่บ้านมีความต้องการปรับปรุงซ่อมแซมและขยายเขตประปา เพื่อให้ประชาชนมีน้ำใช้อย่างเพียงพอ

หมู่ที่ 2 บ้านร่องกาศ

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 225 คน แยกเป็นชาย 112 คน หญิง 113 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 89 ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด 261 ไร่
2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำสวนลำไย จำนวน 55 ครัวเรือน พื้นที่ 207.82 ไร่
: ทำนา จำนวน 1 ครัวเรือน พื้นที่ 4.78 ไร่
3. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำที่มนุษย์สร้างขึ้น ได้แก่ คลองชลประทาน บ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 6 ราย แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน พฤษภาคม – กันยายน
4. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง ร่วมกับหมู่ที่ 3 บ้านฮ้องแล้ง
5. ความต้องการของชุมชนในด้านการเกษตร : ขุดเจาะบ่อบาดาลเพื่อการเกษตร
ความต้องการของชุมชนด้านแหล่งน้ำอุปโภค บริโภค : ก่อสร้างประปาหมู่บ้าน

หมู่ที่ 3 บ้านฮ้องแล้ง

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 271 คน แยกเป็นชาย 129 คน หญิง 142 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 121 ครัวเรือน
2. ข้อมูลด้านการเกษตร: ทำสวนลำไย จำนวน 32 ครัวเรือน พื้นที่ 94.75 ไร่
3. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำและคลองชลประทาน บ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 8 ราย แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน เมษายน - กรกฎาคม
4. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง
5. ความต้องการของชุมชนด้านแหล่งน้ำอุปโภค บริโภค : ปรับปรุงประปาหมู่บ้านและขยายเขตประปา ซอย 1

หมู่ที่ 4 บ้านศรีบัววัน

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 862 คน แยกเป็นชาย 411 คน หญิง 451 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 319 ครัวเรือน

2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนา จำนวน 16 ครัวเรือน พื้นที่ 280.16 ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน 49 ครัวเรือน พื้นที่ 103.43 ไร่
6. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำและคลองชลประทาน บ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 7 ราย แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน เมษายน - กรกฎาคม
3. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง

หมู่ที่ 5 บ้านเจดีย์ขาว

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 931 คน แยกเป็นชาย 420 คน หญิง 511 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 347 ครัวเรือน พื้นที่ทั้งหมด 515 ไร่
2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนา จำนวน 14 ครัวเรือน พื้นที่ 206 ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน 81 ครัวเรือน พื้นที่ 179.90 ไร่
7. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำและคลองชลประทาน บ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 50 ราย แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน เมษายน - กรกฎาคม
3. แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน มีนาคม - พฤษภาคม
4. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง
5. ความต้องการของชุมชนด้านแหล่งน้ำอุปโภค บริโภค : ปรับปรุงประปาหมู่บ้าน

หมู่ที่ 6 บ้านสันธิมปิง

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 1,344 คน แยกเป็นชาย 631 คน หญิง 713 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 594 ครัวเรือน
2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนา จำนวน 7 ครัวเรือน พื้นที่ 145.83 ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน 57 ครัวเรือน พื้นที่ 140.18 ไร่
3. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ ลำคลอง และบ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 8 ราย ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง

หมู่ที่ 7 บ้านหนองผำ

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 901 คน แยกเป็นชาย 440 คน หญิง 461 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 390 ครัวเรือน
2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำสวนลำไย จำนวน 62 ครัวเรือน พื้นที่ 134.07 ไร่
: ทำนา จำนวน 3 ครัวเรือน พื้นที่ 41.37 ไร่
3. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำและคลองชลประทาน บ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 15 ราย
4. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง
5. ความต้องการของชุมชนด้านการเกษตร : จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียง

หมู่ที่ 8 บ้านป่ายาง

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 909 คน แยกเป็นชาย 435 คน หญิง 474 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 323 ครัวเรือน
2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนา จำนวน 10 ครัวเรือน พื้นที่ 139.61 ไร่

: ทำสวนลำไย จำนวน 103 ครัวเรือน พื้นที่ 330.64 ไร่

3. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ คลองชลประทาน บ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 15 ราย
4. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง

หมู่ที่ 9 บ้านสบปะ

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 523 คน แยกเป็นชาย 244 คน หญิง 279 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 229 ครัวเรือน
2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำสวนลำไย จำนวน 102 ครัวเรือน พื้นที่ 323.60 ไร่
3. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ แม่น้ำและคลองชลประทาน บ่อบาดาลส่วนบุคคลขนาด 02 นิ้ว จำนวน 8 ราย แต่ยังไม่เพียงพอกับความต้องการในช่วงระหว่างเดือน เมษายน - มิถุนายน
4. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง

หมู่ที่ 10 บ้านกลางทุ่ง

1. ข้อมูลพื้นฐานของหมู่บ้านหรือชุมชน : มีจำนวนประชากรทั้งหมด 435 คน แยกเป็นชาย 191 คน หญิง 244 คน มีครัวเรือนทั้งหมด 264 ครัวเรือน
2. ข้อมูลด้านการเกษตร : ทำนา จำนวน 44 ครัวเรือน พื้นที่ 872.68 ไร่
: ทำสวนลำไย จำนวน 44 ครัวเรือน พื้นที่ 122.25 ไร่
3. ข้อมูลด้านแหล่งน้ำทางการเกษตร : เกษตรกรใช้จากแหล่งน้ำธรรมชาติ ได้แก่ คลองชลประทาน
4. ข้อมูลแหล่งน้ำกิน น้ำใช้ (หรือน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค) : ประปาหมู่บ้าน 1 แห่ง
(ที่มา : สำนักงานเกษตรอำเภอเมืองลำพูน ข้อมูล ณ เดือนพฤษภาคม 2562)

8. ศาสนา ประเพณี วัฒนธรรม

(8.1) การศาสนา ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลริมปิงส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ โดยมีวัดจำนวน 7 แห่งและสำนักแม่ชี จำนวน 1 แห่ง ดังนี้

1. วัดศรีปิงชัย(ทุ่งป่าแก)

วัดศรีปิงชัย ตั้งอยู่เลขที่ 105 บ้านป่าแก หมู่ที่ 1 ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 6 ไร่ 1 งาน 50 ตารางวา อาณาเขตทิศเหนือติดกับแม่น้ำปิง ทิศใต้ติดกับที่ดินเอกชน ทิศตะวันออกติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันตกติดกับที่ดินเอกชน อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถ ศาลาการเปรียญ และกุฏิสงฆ์ ปูชนียวัตถุมีพระพุทธรูปพระประธาน วัดศรีปิงชัย สร้างเมื่อ พ.ศ. 2425ตามประวัติวัดแจ้งว่า เมื่อประมาณ พ.ศ. 2420 สถานที่ตั้งวัดเดิมเป็นที่ดินของสกุลเจ้าผู้ครองนครชื่อเจ้าคันธะและเจ้านวลคำ ได้ถวายให้สร้างวัด เมื่อชาวบ้านได้ร่วมใจกันสร้างเป็นวัดแล้วจึงขนานนามว่าวัดป่าแก้ว ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อเป็น วัดศรีปิงชัย เนื่องจากวัดตั้งอยู่ติดกับแม่น้ำปิง ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ 30 ธันวาคม 2518 เขตวิสุงคามสีมา กว้าง 30 เมตร ยาว 60 เมตร การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ 1 พระอธิการคำอ้าย โกวิท พ.ศ. 2420-2440 รูปที่ 2 พระอธิการยาวิชัย ญาณวิไชย พ.ศ. 2441-2455 รูปที่ 3 พระอธิการบุญสม ญาณวิลาโส พ.ศ. 2456-2470 รูปที่ 4 พระอธิการสุข ชาติสุขโข พ.ศ. 2471-2488 รูปที่ 5 พระอธิการเมืองชื่น จิตวิริโย พ.ศ. 2489-2500 รูปที่ 6 พระครูศุนย์ ปญญาวฑฒโน ตั้งแต่ พ.ศ. 2501 และปัจจุบัน พระอธิการ

สมเด็จพระโตตสนโตตั้งแต่ 24 ตุลาคม 2533 เป็นต้นมา นอกจากนี้ยังมีต้นไม้ใหญ่ 2 ต้น คือ ต้นโพธิ์ ซึ่งถือว่าเป็นต้นไม้คู่บ้านคู่เมืองของจังหวัดลำพูน ซึ่งแสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนา และถือว่าต้นโพธิ์คู่นี้เป็นเสาหลักของหมู่บ้าน

2. วัดศรีบังวัน

วัดศรีบังวัน ตั้งอยู่เลขที่ 115 บ้านศรีบังวัน หมู่ที่ 4 ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 3 ไร่ 74 ตารางวา อาณาเขตทิศเหนือประมาณ 76 เมตร ติดกับลำเหมือง ทิศใต้ประมาณ 84 เมตร ติดกับลำเหมือง ทิศตะวันออกประมาณ 51 เมตร ติดกับที่ดินเอกชน ทิศตะวันตกประมาณ 66 เมตร ติดกับโรงเรียนวัดศรีบังวัน มีที่ธรณีสงฆ์ จำนวน 2 แปลง เนื้อที่ 3 ไร่ 1 งาน 25 ตารางวา อาคารเสนาสนะประกอบด้วย วิหาร ศาลาบาตร กุฏิสงฆ์ และโรงครัว วัดศรีบังวัน สร้างเมื่อ พ.ศ. 2435 ตามประวัติวัดแจ้งว่า สร้างเมื่อ พ.ศ. 2390 สถานที่ตั้งเดิมเป็นวัดร้างครุฑธาวาบ้านมีความประสงค์ที่จะตั้งขึ้นเป็นวัดจึงได้นิมนต์พระพอง จากวัดเจดีย์ขาวมาจำพรรษา ชาวบ้านเรียกว่าวัดบังวัน การบริหารและการปกครองมีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ 1 พระพอง พ.ศ. 2377-2407 รูปที่ 2 พระคำแสน พ.ศ. 2431-2481 รูปที่ 3 พระอธิการทอง สุวรรณสาร พ.ศ. 2481-2505 รูปที่ 4 พระจรูญ พ.ศ. 2505-2510 รูปที่ 5 พระบุญช่วย พ.ศ. 2510-2520 รูปที่ 6 พระอธิการสุรินทร์ ฐานธมโม ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 เป็นต้นมา

3. วัดเจดีย์ขาว

วัดเจดีย์ขาว ตั้งอยู่เลขที่ 32 บ้านเจดีย์ขาว หมู่ที่ 5 ตำบลริมปิง อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 9 ไร่ 23 ตารางวา ส.ค. 1 อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ 44 วา 1 คอก ติดกับที่ดินของเอกชน ทิศใต้ประมาณ 61 วา 2 คอก ติดกับที่ดินเอกชน ทิศตะวันออกประมาณ 71 วา 2 คอก ติดกับที่ดินเอกชน ทิศตะวันตกประมาณ 71 วา 2 คอก ติดกับที่ดินเอกชน อาคารเสนาสนะ ประกอบด้วย อุโบสถ วิหาร ศาลาการเปรียญ และกุฏิสงฆ์ ปูชนียวัตถุมี พระประธานในวิหารเป็นพระพุทธรูปก่ออิฐฉาบปูน พระพุทธรูปเนื้อทองสัมฤทธิ์ พระพุทธรูปเนื้อทองเหลือง เจดีย์ และหอไตรกลางสระน้ำ วัดเจดีย์ขาว สร้างเมื่อ พ.ศ. 2287 ตามประวัติวัดแจ้งว่า สร้างเมื่อประมาณ พ.ศ. 2324 โดยมีครุบาเตชะ ได้รุดงค์มาจากวัดดอยตมมาปักกลดบริเวณเจดีย์สี่ขาวองค์เล็ก ๆ ซึ่งชาวบ้านเรียกว่า กู่ขาว บริเวณที่ดินดังกล่าวนี้ ชาวบ้านไม่กล้าเข้าไปจับจองเพราะเชื่อว่ามีเทวดารักษาอยู่เมื่อครุบาเตชะมาอยู่ในที่นั้นได้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจชาวบ้านให้เกิดศรัทธาจึงพร้อมใจกันสร้างวัด ชาวบ้านเรียกว่า วัดกู่ขาว การบริหารและการปกครองมีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ 1 พระครุบาปินตา จนทวิโส ตั้งแต่ พ.ศ. 2418-2458 รูปที่ 2 พระครุบาสุข ปณฺโญตั้งแต่ พ.ศ. 2459-2496 รูปที่ 3 พระอธิการหล้า ญาณวิลาโส ตั้งแต่ พ.ศ. 2496-2499 รูปที่ 4 เจ้าอธิการดวงดี รตนญาโณ ตั้งแต่ พ.ศ. 2499-2506 รูปที่ 5 พระธวัช สุวรรณปณฺโญ ตั้งแต่ พ.ศ. 2506-2508 รูปที่ 6 พระอธิการสุพล ปณฺญาวิโร ตั้งแต่ พ.ศ. 2509-2515 รูปที่ 7 พระอธิการบุญมา ญาณิโก ตั้งแต่ พ.ศ. 2516-2521 รูปที่ 8 พระครูภัทรกิตติคุณ ตั้งแต่ พ.ศ. 2521 – ปัจจุบัน วัดเจดีย์ขาว เป็นที่ตั้งศูนย์ศึกษาพระพุทธศาสนาวันอาทิตย์ โดยได้รับการจัดตั้งเมื่อวันที่ 3 มีนาคม พ.ศ.2551 โดยนายชิตพงษ์ ฤทธิประสาท ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูน

4. วัดสันริมปิง

วัดสันริมปิง ตั้งอยู่เลขที่ 39 บ้านสันริมปิง หมู่ที่ 6 ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 10 ไร่ 3 งาน 80 ตารางวา ส.ค. 1 อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ 94 เมตร ติดกับที่ดินเอกชน ทิศใต้ประมาณ 135 เมตร ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันออกประมาณ 140 เมตร ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันตกประมาณ 140 เมตร ติดกับ

ลำเหมือง มีที่ธรณีสงฆ์จำนวน 1 แปลง เนื้อที่ 3 งาน 42 ตารางวา อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถ วิหาร ศาลาการเปรียญ และศาลาบาตร ปูชนียวัตถุมี พระประธานเป็นพระพุทธรูปศิลปะเชียงแสน พระสิงห์ 1 พระทองสำริด ทิวที่เก็บคัมภีร์พื้นเมือง และเจดีย์ วัดสันนิรมิพิง สร้างเมื่อ พ.ศ. 2176 ตามประวัติวัดแจ้งว่าเดิมเป็นวัดร้าง ต่อมาครูบาเตชะ (เต้จ๊ะ) ได้มาอยู่จำพรรษา ได้สร้างอาคารเสนาสนะขึ้น และตั้งชื่อวัดว่า วัดสันนิรมิพิง เพราะอาศัยว่าวัดอยู่ใกล้แม่น้ำปิง ชาวบ้านเรียกว่าวัดท่าบ้านสัน ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อ พ.ศ. 2217 การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ 1 ครูบาเตชะ (เต้จ๊ะ) กิจจสารโ พ.ศ. 2176-2225 รูปที่ 2 ครูบาปินตา ขนดิธโร พ.ศ. 2225-2275 รูปที่ 3 พระอธิการอ้าย อินทวิโส พ.ศ. 2275-2321 รูปที่ 4 พระอธิการเอือน ธรรมทินโน พ.ศ. 2321-2368 รูปที่ 5 พระอธิการก่อง กตปุณโญ พ.ศ. 2368-2410 รูปที่ 6 พระอธิการปิ่น ทนชัย พ.ศ. 2410-2465 รูปที่ 7 พระอธิการเสาร์ สุริโย พ.ศ. 2465-2505 รูปที่ 8 พระอธิการพรหม อินทนนโท พ.ศ. 2505-2510 รูปที่ 9 พระอธิการเสน่ห์ สุภาจาโร พ.ศ. 2510-2521 รูปที่ 10 พระอธิการอุดม ธรรมวิจาโร พ.ศ. 2521-2523 รูปที่ 11 พระอธิการสนั่น อธิปญโญ พ.ศ. 2523-2525 รูปที่ 12 พระครูสุเมธธรรมวิวัฒน์ สุเมธี ตั้งแต่ พ.ศ. 2525 เป็นต้นมา นอกจากนี้มีโรงเรียนประชาบาล สถานือนามัยศูนย์โภชนาการเด็กก่อนเกณฑ์ ตั้งอยู่ในบริเวณวัด และได้ใช้สถานที่เป็นที่จัดประชุมเกษตรตำบล อบรมกรรมการพัฒนาหมู่บ้าน และประชุมสมาชิกธนาคารเกษตร ปัจจุบันเจ้าอาวาส คือ พระอธิการสว่าง อภิสสุโร เริ่มรับตำแหน่งเมื่อ วันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2541 อุโบสถหลังเดิมตั้งอยู่บริเวณด้านหน้าวัดได้ชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลเวลาทางคณะกรรมการพร้อมด้วยเจ้าอาวาสจึงได้ทำเรื่องแจ้งไปที่กรมการศาสนาเพื่อขออนุญาตรื้อถอนแล้วมาสร้างใหม่ บริเวณภายในวัดและได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2547 ประกาศราชกิจจานุเบกษา ฉบับประกาศทั่วไป เล่มที่ 121 ตอน 96 ง ปัจจุบันสถานือนามัย และโรงเรียนประชาบาลไม่ได้ตั้งอยู่ภายในวัดสันนิรมิพิงแล้ว ทางวัดสันนิรมิพิงจึงได้ใช้สถานที่ตรงนี้ก่อสร้างวิหารพระครูบาเจ้าศรีวิชัย พร้อมพระธาตุประจำปี เกิด 12 ราศี โดยเริ่มวางศิลาฤกษ์ ไปเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2550 นอกจากนี้ยังมีศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ภายในวัด ซึ่งก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2525 ในสมัยของพระอธิการสวิง สิริมงคล สังกัดกรมการศาสนาปัจจุบันได้ถ่ายโอนมาสังกัดเทศบาลตำบลริมพิง

5. วัดเขตวัน(หนองผำ)

วัดเขตวัน ตั้งอยู่เลขที่ 93 บ้านหนองผำ หมู่ที่ 7 ตำบลริมพิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 6 ไร่ 5 ตารางวา ส.ค. 1 เลขที่ 483 อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ 45 วา ติดกับที่ดินเอกชน ทิศใต้ประมาณ 41 วา ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันออกประมาณ 35 วา ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันตกประมาณ 76 วา ติดกับถนนสาธารณะ อาคารเสนาสนะประกอบด้วย วิหาร กุฏิสงฆ์ ศาลาการเปรียญ ศาลาบาตร และหอไตร ปูชนียวัตถุมี พระพุทธรูปพระประธานและเจดีย์ วัดเขตวัน สร้างเมื่อ พ.ศ. 2452 โดยมีท่านเจ้าคุณพระญาณมงคล (พูนญาณวิชัย) อดีตเจ้าคณะจังหวัดลำพูน ประธานฝ่ายสงฆ์ นายแสน อุปนันท์ ประธานฝ่ายฆราวาส พร้อมด้วยศรัทธาชาวบ้านได้ช่วยกันแผ้วถางที่ดินซึ่งเดิมเคยเป็นที่ตั้งวัดมาก่อน และได้สร้างอาคารเสนาสนะของวัดขึ้น พร้อมกับได้นิมนต์พระจากวัดมหาวันจำนวน 2 รูป คือ พระจันทร์แก้ว จนทวิโส และพระปิ่น อภิวิโส มาอยู่ประจำเพื่ออบรมประชาชน ชาวบ้านเรียกว่า วัดหนองผำ การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือ รูปที่ 1 พระอธิการจันทร์แก้ว จนทวิโส พ.ศ. 2452-2453 รูปที่ 2 พระอธิการปิ่น อภิวิโส พ.ศ. 2453-2485 รูปที่ 3 พระอธิการปิ่น พนธวิโส พ.ศ. 2485- 2500 รูปที่ 4 พระมหาคำปิ่น คมภิโร พ.ศ. 2500-2502 รูปที่ 5 พระมหาสุวัฒน์ ดันทรานนท์ พ.ศ. 2502-2505 รูปที่ 6 พระอธิการบุญ

มี ธรรมวิจาโร พ.ศ. 2505-2512 รูปที่ 7 พระบุญทอง สุภาจาโร พ.ศ. 2512-2515 รูปที่ 8 พระอธิการทอง คนธสาโร ตั้งแต่ พ.ศ. 2515 เป็นต้นมา

6. วัดป่ายาง

วัดป่ายางริมปิง ตั้งอยู่เลขที่ 73 บ้านป่ายางริมปิง หมู่ที่ 8 ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 5 ไร่ 1 งาน 89 ตารางวา น.ส. 3 เลขที่ 13 อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ 40 วา ติดกับที่ดินเอกชน ทิศใต้ประมาณ 43 วา ติดกับลำน้ำเหมือง ทิศตะวันออกประมาณ 23 วา ติดกับลำน้ำเหมือง ทิศตะวันตกประมาณ 43 วา 1 คอก ติดกับถนนสาธารณะ อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถ ศาลาการเปรียญ กุฏิสงฆ์ และศาลาบาตร วัดป่ายางริมปิง สร้างเมื่อ พ.ศ. 2334 ตามประวัติวัดแจ้งว่า สร้างเมื่อ พ.ศ. 2303 สถานที่ตั้งเดิมเป็นวัดร้างต่อมามีพระธุดงค์รูปหนึ่ง นามว่า พระกิตติ กิตติญาโณมาปักกรดพักแรมบำเพ็ญธรรม ชาวบ้านมีความเลื่อมใสในจริยวัตร จึงได้พร้อมใจกันสร้างวัดขึ้น โดยใช้ชื่อว่า วัดป่ายาง ต่อมาจึงได้เปลี่ยนเป็นวัดป่ายางริมปิง ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม พ.ศ. 2511 เขตวิสุงคามสีมา กว้าง 20 เมตร ยาว 40 เมตร การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือรูปที่ 1 พระอธิการกิตติ กิตติญาโณ พ.ศ. 2302-2372 รูปที่ 2 พระอธิการมอย เตชปญโญ พ.ศ. 2372-2435 รูปที่ 3 พระอธิการแสน สิทธิ พ.ศ. 2435-2485 รูปที่ 4 พระอธิการอ้าย คนธลีโล พ.ศ. 2485-2500 รูปที่ 5 พระครูสุเมธวรวัฒน์ ตั้งแต่ พ.ศ. 2500 และปัจจุบัน พระไพฑูริย์ ฐิตธมโม ตั้งแต่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2550 เป็นต้นมา การศึกษามีโรงเรียนพระปริยัติธรรม แผนกธรรม เปิดสอน พ.ศ. 2492 นอกจากนี้มี โรงเรียนประชาบาลของทางราชการ และจัดตั้งที่อ่านหนังสือพิมพ์ประจำหมู่บ้าน ในบริเวณที่ดินของวัด

7. วัดบุพผาราม(สบปะ)

วัดบุพผาราม ตั้งอยู่เลขที่ 27 บ้านสบปะ หมู่ที่ 9 ตำบลริมปิง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน สังกัดคณะสงฆ์มหานิกาย ที่ดินตั้งวัดมีเนื้อที่ 4 ไร่ 2 งาน 61 ตารางวา น.ส. 3 เลขที่ 553 อาณาเขต ทิศเหนือประมาณ 53 วา ติดกับโรงเรียนและที่ดินเอกชน ทิศใต้ประมาณ 42 วา ติดกับถนนสาธารณะ ทิศตะวันออกประมาณ 45 วา ติดกับลำน้ำเหมือง ทิศตะวันตก ประมาณ 41 วา ติดกับลำน้ำเหมืองและถนนสาธารณะ มีที่ธรณีสงฆ์ จำนวน 1 แปลง เนื้อที่ 1 งาน 7 ตารางวา อาคารเสนาสนะประกอบด้วย อุโบสถศาลาการเปรียญ และกุฏิสงฆ์ วัดบุพผาราม สร้างเมื่อ พ.ศ. 2452 ตามประวัติวัดแจ้งว่า สร้างเมื่อ พ.ศ. 2456 เดิมเป็นที่รกร้างว่างเปล่าศรัทธาญาติโยมได้ร่วมกันพัฒนาและสร้างขึ้นเป็นอารามสงฆ์ ชื่อ วัดสบปะ เพราะมีแม่น้ำปิงและแม่น้ำปะไหลมาบรรจบกัน ต่อมาได้เปลี่ยนชื่อวัดโดยทางราชการว่า วัดบุพผาราม ได้รับพระราชทานวิสุงคามสีมาเมื่อวันที่ 21 พฤศจิกายน พ.ศ. 2472 เขตวิสุงคามสีมากว้าง 12 เมตร ยาว 27 เมตร การบริหารและการปกครอง มีเจ้าอาวาสเท่าที่ทราบนาม คือรูปที่ 1 พระครูอินคำ วิสารโท พ.ศ. 2458-2500 รูปที่ 2 พระอธิการจันทร์ตา กตสาโร พ.ศ. 2500-2502 รูปที่ 3 พระอธิการคำอ้าย คุณสัวโร พ.ศ. 2502-2508 รูปที่ 4 พระอธิการจันทร์ดีบ ขนดีโก พ.ศ. 2508-2517 รูปที่ 5 พระสุรพล สุธีโร พ.ศ. 2517-2520 รูปที่ 6 พระอธิการธีรพันธ์ วราขโย พ.ศ. 2520-2522 รูปที่ 7 พระทอง สุทนต์จิตโต พ.ศ. 2522-2523 รูปที่ 8 พระสุวรรณ สุภโต ตั้งแต่ พ.ศ. 2523 และปัจจุบัน พระอธิการสุรียัน ปญญารโร ตั้งแต่ 1 กันยายน พ.ศ. 2548 เป็นต้นมา

8. สำนักแม่ชีอมรีรักษ์

หัวหน้าสำนักปฏิบัติธรรมแม่ชีอมรีรักษ์ลำพูน ท่านแม่ชีอาจารย์อมรีศรีดารักษ์ ปัจจุบันอายุ 67 ปี 23 พรรษา ที่ตั้ง เลขที่ 59 หมู่ 3 ต.ริมปิง อ.เมือง จ.ลำพูน 51000

โดยคุณจันทร์รัตน์ โกยกุล ได้ถวายที่ดินจำนวน 7 ไร่ 3 งาน 36 1/10 ตารางวา เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2536 เพื่อจัดตั้งเป็นสำนักปฏิบัติธรรม วันที่ 7 เมษายน 2538 คุณมุกดา ตั้งสิทธิโชค บุตรี คุณพ่อเอก คุณแม่เหลียว ตั้งสิทธิโชค ได้ถวายที่ดินจำนวน 2 ไร่ 1 งาน 88 ตารางวา เพื่อขยายที่ดินจัดสร้าง สำนักปฏิบัติธรรมเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2541 คุณจันทร์รัตน์ โกยกุล คุณแม่มาตี เดชคำรณ และคุณ อังสนา นิยมคำ แม่ชีธรรมภรณ์ เดชคำรณ คุณพองาม เดชคำรณ นายศานติ เดชคำรณ และ คุณศุภโชค โกยกุล ได้ถวายที่ดิน 9 ไร่ 3 งาน 28 ตารางวา เพื่อขยายที่ดินจัดสร้างสำนักปฏิบัติธรรมน้อม ถวายเป็นอาจริยบูชา ตลอดจนอุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อยุทธ เดชคำรณ คุณแม่ฉวี ทศนปรีดา

(8.2) ประเพณี ต่าบลริมปิงมีประเพณีที่สำคัญๆ ดังนี้

1. ประเพณีสลากกัณฑ์/สลากย้อม

“สลากย้อม” เกิดจากความเชื่อของชาวยองโบราณที่ว่า “หญิงสาวผู้ใดถ้ายังไม่ได้ ตานสลากย้อม ก็ยังไม่ควรแต่งงาน” บ้างก็เชื่อว่าหญิงสาวใดไม่ได้ถวายสลากย้อมถ้าแต่งงานไปชีวิตจะไม่ เจริญรุ่งเรือง “ฮีบมา ก้าบซิ่น” โดยเฉพาะหญิงสาวซึ่งไม่มีโอกาสได้บวชเรียน รับใช้ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา หรือมีกิจกรรมและบทบาททางสังคมเหมือนผู้ชาย ดังนั้น การถวายทาน “สลากย้อม” จึงมีนัยของการแบ่งพื้นที่ ทางสังคมให้แก่สตรีให้ได้มีบทบาท และนับเป็นการทำบุญครั้งสำคัญ ซึ่งจักทำได้เพียงครั้งเดียวในชีวิตเท่านั้น นอกจากนี้ การถวายทานสลากย้อมจึงเป็น กุศโลบายสอนให้เด็กหญิงชาวยองรู้จักการเก็บออม เรียนรู้การ เย็บปักถักร้อย และงานอื่นๆ ในหน้าที่แม่บ้านแม่เรือนอย่างสมบูรณ์แบบก่อนที่จะออกเรือนไปอีกด้วย

“สลากย้อม” เรียกตามสีสันของต้นสลากที่มีหลากสีสัน มีความสูง 10 วาหรือ มากกว่านั้น และประดับประดาด้วยข้าวของเครื่องใช้ และของมีค่าต่างๆ มากมาย อาทิ ตลับใส่พลู หมาก ครก ตำหมากทำด้วยเงิน เข็มขัดเงิน สร้อยคอ สร้อยข้อมือทองคำ โต๊ะเครื่องแป้งครบชุด เครื่องเรือนครบชุด อัฐบริขาร เครื่องมือจารคัมภีร์ครบชุด ผ้าห่อคัมภีร์ บาตรพระ ผ้าสบง ร่ม รองเท้าแตะ ยารักษาโรค สมุด ดินสอ ฯลฯ รวมถึงผัก ผลไม้ตามฤดูกาล และบุหรีทำเป็นแพยาว 3 - 4 วา นอกจากนี้ยังมีเงินเป็นยอดจตุปัจจัย ด้วย การจัดทำต้นสลากย้อมของหญิงสาวจะใช้ระยะเวลาในการเก็บหอมรอมริบอยู่หลายปี นอกจากนี้ในการ ทำสลากย้อมแต่ละต้น ยังสะท้อนให้เห็นถึงความสมัครสมานสามัคคี ความมีน้ำใจของชาวบ้านที่ต่างพร้อมใจกัน มาช่วยแต่งดาตระเตรียมต้นสลาก หรืออีกนัยหนึ่งคือ เป็นการเปิดโอกาสให้ชายหนุ่ม และหญิงสาวได้มีโอกาส เรียนรู้ศึกษานิสัยใจคอกันในระหว่างการตระเตรียมแต่งดาต้นสลากย้อม อีกทั้งเพื่อเป็นการอุทิศส่วนกุศลให้แก่ ญาติพี่น้อง บุพการี ซึ่งล่วงลับไปแล้ว

2. ประเพณีสงกรานต์ (ป่าเวณีปีใหม่เมือง)

เทศกาลสงกรานต์นี้ ชาวล้านนาเรียกว่า ป่าเวณีปีใหม่ (อ่าน "ป่าเวณีปีใหม่") ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า "ประเพณีสงกรานต์" ในช่วงเทศกาลซึ่งใช้เวลา ๕ วัน ชาวล้านนาจะเฉลิมฉลอง วาระนี้ทั้งในแง่ศาสนาและพิธีกรรมโดยตลอดจะมีวันและพิธีกรรม การละเล่นหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกัน ดังนี้

1. วันสังขารส่อง หรือมหาสงกรานต์ ในวันที่ ตั้งแต่เช้าตรู่ จะมีการปิดกวาดบ้านเรือนให้สะอาด

2. วันเนาหรือวันเนา เป็นวันเตรียมงานชาวบ้านจะพากันไปสิ่งของต่างๆ ทั้งข้าวของรวมไปถึงอาหาร และขนมที่จะใช้ทำบุญและใช้บริโภคในวันพญาวัน ขนมที่นิยมทำกันในเทศกาลสงกรานต์นี้มีหลายชนิด เช่น เข้าหนมจ้อก คือขนมใส่ไส้อย่างขนมเทียน เมื่อถึงตอนบ่ายจะมีการขนทรายเข้าวัด เพื่อกองรวมกันทำเป็น เจดีย์ การขนทรายเข้าวัดนี้ ถือว่าเป็นการนำทรายมาทดแทนส่วนที่ติดเท้าของตนออกจากวัด ซึ่งเสมอกับได้ลัก ของจากวัด ในขณะที่มีการสร้างเจดีย์ทรายที่วัดนั้น ทางบ้านก็จะจัดเตรียมตักกระดาษสีต่างๆ มาทำตุ้

3. วันพญาวัน เป็นวันเถลิงศกเริ่มต้นจุลศักราชใหม่ วันนี้เป็นวันที่มีการทำบุญทางศาสนา ตั้งแต่เวลาเช้าตรู่จะมีคนนำเอาสารอาหารควหาหวานต่างๆ ไปทำบุญถวายพระตามวัด อุทิศส่วนกุศลให้กับบรรพบุรุษหรือญาติมิตรที่ล่วงลับไปแล้ว นอกจากนี้จะนำสารอาหารไปมอบให้กับบิดามารดา ปู่ย่า ตายาย ผู้เฒ่าผู้แก่หรือผู้ที่ตนเคารพนับถือ ในตอนบ่ายจะมีการไปดำหัวหรือไปคารวะผู้เฒ่าผู้แก่ บิดามารดา ญาติพี่น้อง ผู้อาวุโสผู้มีบุญคุณหรือผู้ที่เคารพนับถือเพื่อเป็นการขอขมาลาโทษอันเนื่องจากที่อาจได้ประพฤตินสิ่งที่ไม่สมควรต่อท่านเหล่านั้น

3. ประเพณีถวายเทียนพรรษา

การถวายเทียนเข้าพรรษาของประชาชนล้านนาไทย นิยมทำกันมาช้านานแล้ว เรียกว่าถวาย "มะคืดเทียนไฟ" ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือน 8 เพื่อถวายเทียนพรรษาในช่วงเข้าพรรษา แต่ทำถวายกันเป็นส่วนตัว พอถึงเวลาก็พาลูกหลานภายในครอบครัวไปถวาย ไม่ได้ทำกันเอิกเกริกเป็นส่วนรวม

4. ประเพณีงานปอยหลวง

“ปอยหลวง” คืองานฉลองที่ยิ่งใหญ่ของคนทางภาคเหนือ “ปอย” มาจากคำว่า ปเวณี หมายถึง งานฉลองรื่นเริง หรืองานเทศกาลที่จัดขึ้น คำว่า “หลวง” หมายถึงยิ่งใหญ่ ประเพณีปอยหลวงมักจัดขึ้นช่วงเดือน 5 จนถึงเดือน 7 เหนือ ตรงกับเดือนกุมภาพันธ์ ถึง เดือนเมษายน หรือเดือนพฤษภาคมของทุกปี ปอยหลวงเป็นการฉลองถาวรวัตถุของวัด หรือสิ่งก่อสร้างที่ประชาชนช่วยกันทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่สาธารณะ ประเพณีปอยหลวงเป็นการทำบุญเพื่อเฉลิมฉลองศาสนสมบัติต่างๆ เพื่อให้เกิดอานิสงส์แก่ตนและครอบครัว ถือได้ว่าบุญกุศลแรง นอกจากนี้ยังเป็นเครื่องแสดงถึงความสามัคคีกลมเกลียวของคณะสงฆ์และชาวบ้านนอกจากการฉลองที่ยิ่งใหญ่แล้วการทำบุญปอยหลวงนิยมทำบุญเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ปู่ย่าตายายหรือญาติพี่น้องที่ล่วงลับไปแล้ว สิ่งสำคัญอีกอย่างที่ได้จากการทำบุญงานปอยหลวงก็คือการแสดงความชื่นชมยินดีร่วมกัน เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินให้แก่คนในท้องถิ่นโดยการจัดมหรสพสมโภช เนื่องจากนานหลายปีถึงจะได้มีโอกาสจัดงานประเพณีปอยหลวง

5. ประเพณีสงฆ์น้ำพระธาตุ

การสงฆ์น้ำพระธาตุ เป็นประเพณีที่ปฏิบัติสืบทอดกันมา เป็นการแสดงถึงความเคารพและศรัทธาต่อพระพุทธศาสนา ซึ่งประเพณีสงฆ์น้ำพระธาตุในตำบลริมปิงนั้น แต่ละวัดจะจัดไม่พร้อมกัน

6. ประเพณีลอยกระทง (ประเพณียี่เป็ง)

ยี่เป็ง คำว่า "ยี่" ในภาษาล้านนาหมายถึงเดือน ๒ ส่วนคำว่า "เป็ง" หมายถึง คคืนที่พระจันทร์เต็มดวง ดังนั้น ยี่เป็ง จึงหมายถึงวันเพ็ญเดือนยี่ ซึ่งตรงกับวันเพ็ญเดือนสิบสองของคนภาคกลาง พี่น้องชาวล้านนาจะนำกระทงใหญ่ที่วัดและกระทงเล็กส่วนตัวไปลอยในลำน้ำ พร้อมทั้งจุดถ้วยประทีป (การจุดผางปะตี๊บ) เพื่อบูชาพระรัตนตรัย และจุดโคมลอยปล่อยขึ้นสู่ท้องฟ้าเพื่อบูชาพระเกตุแก้วจุฬามณีบนสรวงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ นิยมประดับตกแต่งวัด บ้านเรือน ด้วยต้นกล้วย ต้นอ้อย ทำประตูป่า ทางมะพร้าว ดอกไม้ตุง ช่อประทีป และชักโคมยี่เป็งแบบต่าง ๆ ขึ้นเป็นพุทธบูชา ส่วนในช่วงกลางคืนจะจัดงานรื่นเริงประดับประดาด้วยแสงสีเสียง ขบวนแห่และการปล่อยโคมที่สวยงามตระการตามาก โดยเฉพาะการปล่อยโคมนั้นถือเป็นกิจกรรมสำคัญของงานบุญนี้ เพราะพี่น้องชาวล้านนาเชื่อว่า เปลวไฟในโคมที่ปล่อยขึ้นสู่ท้องฟ้านั้นเป็นสัญลักษณ์ของความรู้ ปัญญาและความปราดเปรื่อง และแสงสว่างที่ได้รับจากโคมจะช่วยให้ชีวิตพบเจอกับแสงสว่าง สามารถดำเนินชีวิตไปในทางที่ถูกต้อง

(8.3) ศิลปวัฒนธรรม ตำบลริมปิงมีศิลปวัฒนธรรมที่สำคัญ ดังนี้

1. การฟ้อนเล็บ แต่เดิมเรียก "ฟ้อนเล็บ" ด้วยเห็นว่าเป็นการฟ้อนที่เป็นเอกลักษณ์ของ "คนเมือง" ซึ่งหมายถึงคนในถิ่นล้านนาที่มีเชื้อสายไทยวน (ไท-ยวน) และเนื่องจากการเป็นการแสดงที่มักปรากฏ ในขบวนแห่ครวทานของวัดจึงมีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า "ฟ้อนแห่ครวทาน" ต่อมามีการสวมเล็บที่ทำด้วยทองเหลืองทั้ง 8 นิ้ว (ยกเว้นนิ้วหัวแม่มือ) จึงได้ชื่อว่า "ฟ้อนเล็บ" การแต่งกายแต่เดิมจะนุ่งผ้าซิ่นสวมเสื้อแขนยาวทรงกระบอกกลม หรือคอจีนผ่าอกเกล้าผมมวยโดยขมวดมวยด้านท้ายทอย ทัดดอกไม้ประเภทดอกเอื้อง จำปา กระดังงา ทางหงส์ หรือสีลาวดี สวมเล็บทั้งแปดนิ้ว ต่อมามีการ ดัดแปลงให้สวยงามโดยประดับลูกไม้ หรือระบายที่คอเสื้อ ห่มสไบเฉียงจากบ่าซ้ายไปเอวขวาทับด้วยสังวาล ดิดเข็มกลัด สวมกำไลข้อมือ กำไลเท้า แกล้าผมแบบญีปุ่น ทัดดอกไม้หรืออาจเพิ่มอุบะทอยเพื่อความสวยงาม

2. การตีกลองสะบัดชัย เป็นศิลปะการแสดงพื้นบ้านล้านนาอย่างหนึ่งซึ่งมักพบเห็นในขบวนแห่หรืองานแสดงศิลปะพื้นบ้าน มีลีลาในการตีมีลักษณะโลดโผน เร้าใจ มีการใช้อวัยวะหรือส่วนต่างๆของร่างกาย เช่น ศอก เข่า ศีรษะ ประกอบในการตีด้วย ทำให้การแสดงการตีกลองสะบัดชัยเป็นที่ประทับใจของผู้ที่ได้ชม จนเป็นที่นิยมกันอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน ประวัติของกลองสะบัดชัยระบุว่าในสมัยก่อนนั้นมักกลองชนิด ใช้ตีในการออกศึก ตีเรียกฝนฟ้าให้ตกต้องตามฤดูกาล หรือประกอบพิธีกรรมต่างๆ มีทำนองอยู่หลายทำนอง แล้วแต่ใช้ประกอบในงานหรือพิธี เช่น ทำนองออกศึก เป็นทำนองที่ใช้ตีเมื่อจะไปออกศึก เพื่อให้เกรบบมีความฮึกเหิม เป็นการปลุกขวัญกำลังใจให้แก่เกรบบ ทำนองชนะศึก (เป็นทำนองที่นิยมตีกันในปัจจุบัน) ตีเมื่อรบชนะเป็นการตีเอาชัยชนะกลับเข้าเมือง นักรบจะแสดงท่าที่เป็นฮึกเหิมโดยใช้อวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย ประกอบการตีด้วย ทำนองแปดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้นธ และทำนองสูตรธรรม ใช้ประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ทำนองฝนแสนท่า ใช้ตีเรียกฟ้าฝนให้ตกต้องตามฤดูกาลปัจจุบันศิลปะการตีกลองสะบัดชัย เป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ได้นำชื่อเสียงทางด้านวัฒนธรรมพื้นบ้านสู่ล้านนา และบทบาทของกลองสะบัดชัย จึงอยู่ในฐานะการแสดงในวัฒนธรรมล้านนาต่างๆ เช่น งานขันโตก งานพิธีต้อนรับแขกเมือง ขบวนแห่

3. ดนตรีพื้นเมือง สะล้อ ซอ ซึง หมายถึง วงดนตรี ที่นำเอาเครื่องดนตรี ประเภทเครื่องสายของภาคเหนือ คือ ซึงสะล้อ และเครื่องประกอบจังหวะมาบรรเลงรวมกันเป็นวง ซึ่งเป็นที่นิยมกันมากในภาคเหนือ มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีอยู่เฉพาะในภาคเหนือตอนบนเท่านั้นถือว่าเป็นวงดนตรีพื้นบ้านของท้องถิ่น ล้านนา ชื่อเรียกของวงดนตรีบางครั้งเรียก วงสะล้อ ซอซึง บ้างก็เรียก วง ซึง สะล้อ คงจะเป็นเพราะวงสะล้อ ซอซึง ไม่มีรูปแบบที่ชัดเจน ในการบรรเลง มีการนำเอาชลุ่ยพื้นเมือง (ชลุ่ยตาด) หรือปี่จุ่มมาบรรเลงร่วมด้วย บางครั้งมีการขับร้องเพลง (ซอ)ประกอบโดยใช้ทำนองเพลงพื้นเมือง

4. การฟ้อนเจิง เป็นการร่ายรำตามกระบวนท่าตามแบบแผน ที่แสดงออกถึงศิลปะในการต่อสู้ของชาย ซึ่งทำรำนั้นมีทั้งท่าหลักและท่าที่ผู้รำแต่ละคน จะใช้ความสามารถเฉพาะตัว พลิกแพลงให้ดูสวยงาม ในระยะแรก ฟ้อนเจิง หมายถึงรวมเอาทั้งการฟ้อนประกอบอาวุธและไม่มีอาวุธ โดยเรียกลักษณะการฟ้อนตามนั้นคือ

ใช้ไม้ค้อน หรือไม้พลองประกอบการรำ เรียกว่า ฟ้อนเจิงไม้ค้อน

ใช้หอกประกอบการรำ เรียกว่า ฟ้อนเจิงหอก

ใช้ดาบประกอบการรำ เรียกว่า ฟ้อนเจิงดาบ

ใช้ลา คือดาบวงพระจันทร์ประกอบการรำ เรียกว่า ฟ้อนเจิงลา

ร่ายรำด้วยมือเปล่า เรียกว่า ฟ้อนเจิงมือ

ต่อมา คำว่าเจิง ในการฟ้อนประกอบอาวุธต่าง ๆ ได้กร่อนหายไป และเรียกการฟ้อนเจิงประกอบอาวุธต่าง ๆ ตามชื่อของอาวุธนั้น ๆ เช่น ฟ้อนไม้ค้อน ฟ้อนหอก ฟ้อนดาบ ฟ้อนลา และเรียกการรำรำในลีลาการต่อสู้ด้วย

มือเปล่านี้ว่า ฟ้อนเจิง การฟ้อนเจิงประกอบอาวุธบางประเภทนั้น ในระยะหลังไม่ค่อยได้รับความนิยม แต่อาจพบอยู่บ้างในการพิธีพืชมงคล ส่วนการฟ้อนเจิงลานั้นไม่ปรากฏว่ามีการฟ้อนให้เห็น การฟ้อนเจิงตาบนั้นได้รับความนิยมมาก ทั้งในการแสดงประกอบการตีกลองอย่างในชบวนแห่ครัวทานเข้าวัด และเป็นที่ยอมรับมากในการแสดงเชิงศิลปวัฒนธรรมบนเวที สำหรับการฟ้อนเจิงมือ หรือฟ้อนเจิงนั้น จะมีลูกเล่นได้มากกว่าการฟ้อนประกอบอาวุธ เพราะคล่องตัวมากกว่าที่จะต้องแสดงการรำอาวุธควบคู่กับการฟ้อน การฟ้อนเจิงนี้ มักดำเนินร่วมกับตบฝ่าผาบ หรือตบขนาบ คือการตบไปยังส่วนต่าง ๆ ของร่างกายเพื่อให้เกิดเสียงดัง การฟ้อนเจิงหรือฟ้อนรำแสดงลีลาประกอบการตบไปตามร่างกายดังกล่าว มักเรียกรวมกันว่า ตบฝ่าผาบฟ้อนเจิง และมักเป็นการเริ่มต้นก่อนที่จะมีการฟ้อนอาวุธ หรือกิจกรรมอื่นที่คล้ายคลึงกันการเรียนฟ้อนเจิงนั้น ผู้เรียนต้องหามือจันทันที เป็นวันอุคตฤกษ์ ไปขอเรียนกับครูที่มีความสามารถ โดยต้องมีการขึ้นชั้นหรือ การจัดเครื่องคารวะ คือ กรวยดอกไม้รูปเทียน พลุ หมาก ข้าวเปลือก ข้าวสาร สุรา ผ้าขาว ผ้าแดง กล้วย อ้อย มะพร้าว และค่าครูตามกำหนด ครูบางท่านอาจเสี่ยงทายโดยให้ผู้จะสมัครเป็นศิษย์นำไก่ไปคนละตัว ครูเจิงคือผู้สอนฟ้อนเจิงจะขีดวงกลมที่ลานบ้านแล้วเช็ดคอกไก่ และโยนลงในวงนั้น หากไก่ของไก่ได้เดินออกไปตายนอกเขตวงกลม ก็คือว่าศิษย์ไม่อนุญาตให้เรียน และหากเรียนจนสำเร็จแล้ว ครูเจิง อนุญาตให้นำวิชาไปใช้ได้เรียกว่าปลดชั้นตั้ง โดยทำพิธียกชั้นตั้งคือพานเครื่องสักการะจากทั้งสี่ครู แจกธูปเทียนดอกไม้จากในพานให้แก่ศิษย์ เป็นเสร็จพิธี

5. การฟ้อนยอง การฟ้อนยองเป็นศิลปวัฒนธรรมที่สืบทอดกันมาจากครั้งอดีต การฟ้อนยองเป็นการเคลื่อนไหวร่างกายที่ต้องสอดรับกับดนตรีที่บรรเลง คนฟ้อนต้องได้รับการฝึกฝนจนชำนาญ ถือว่าเป็น การออกกำลังกายอย่างหนึ่ง ผู้ฟ้อนจะแต่งกายแบบกุลสตรีชาวลื้อเมืองยอง โดยสวมเสื้อแบบปกป้าย ผูกมัดชายข้าง นุ่งผ้าชิ้นลายน้ำไหล ต่อชายชิ้นสีเขียว โปกผ้าขาวเคียนรอบศีรษะเกล้าผมมวย และประดับด้วยเครื่องเงิน ท่าฟ้อนยองประกอบด้วยท่าต่างๆ 15 ท่า ดังนี้ ฆะกาศักดิ์ศรี แม่ยิงจาวยอง จำฮิตยั้งใหญ่ สิบสองปันนา ฮักสาจำฮิต อั้นดูขุนนา จำฮิตดีแต่ หักปี่หักน่อง จาวยองหักกัน น้ำใจโยตีป้อมเปงหงหน้า ไหว้สาพระธาตุ หักสาความจิง ความดีตีปึง ยอบเช่าไหว้สา

6. การฟ้อนผีปู้ย่า การฟ้อนผีปู้ย่าเป็นประเพณีการเลี้ยงผีบรรพบุรุษ โดยมีดนตรีประกอบให้ผีได้ฟ้อนรำ โดยจะประกอบ พิธีตั้งแต่ช่วงเดือนห้าเหนือหรือประมาณเดือนกุมภาพันธ์ไปจนย่างเข้าฤดูฝน ประเพณีนี้มีอยู่หลายที่หลายแห่ง ในภาคเหนือ เป็นประเพณีที่บ่งบอกว่ามีที่มาจากความเชื่อความศรัทธาต่อผีบรรพบุรุษแบบดั้งเดิม การนับถือผีปู้ย่ามีด้วยกัน 2 ชนิดคือ ผีมืดและผีเม็ง ซึ่งเป็นการนับถือของแต่ละวงศ์ตระกูล และบาง ตระกูลที่มีผู้นำถือต่างมาแต่งงานร่วมวงศ์กัน เกิดการผสมผสานความเชื่อความนับถือผีก็จะเรียกตระกูลว่า “ผีมืด ซอนเม็ง” แรกเริ่มเดิมทีดนตรีที่ใช้ประกอบระหว่างพิธีให้ผีได้เต้นได้ฟ้อนนั้น เป็นดนตรีพื้นบ้านธรรมดาที่พอจะ หาได้ในท้องถิ่น แต่ภายหลังเมื่อวงดนตรีปี่พาทย์แพร่หลายจากเมืองใหญ่จึงค่อยมีการนำวงปี่พาทย์มาประกอบ ในประเพณีการฟ้อนผีปู้ย่า ด้วยปี่พาทย์เป็นดนตรีสำหรับพิธีกรรมศาสนาและรัฐพิธี ไม่ใช่เครื่องดนตรีของ ชาวบ้าน ทางถิ่นล้านนามีเครื่องดนตรีปี่อยู่เดิมแล้วคือ ปี่ช่อหรือปี่จุ่ม ส่วน “แน” หรือ “ปี่สรโน” เป็นดนตรีแบบ อินเดีย ผ่านทางลังกาและมอญเข้ามา เป็นเครื่องดนตรีประกอบในพิธีกรรมทางศาสนา ส่วนฆ้องเป็นเครื่องดนตรี ศักดิ์สิทธิ์ของชนชั้นสูงในความเชื่อของชาวอุษาคเนย์ เมื่อมีการนำปี่สรโนและฆ้องมาผสมผสานร่วมวงจึงเกิดวงดนตรีปี่พาทย์ขึ้น โดยมีทั้งปี่พาทย์มอญ พม่า ล้านนา ไทย ลาว เขมร ชาว วงปี่พาทย์ที่ใช้ประกอบในการฟ้อนผีมืดผีเม็งนั้นเรียกกันว่า “วงปาด” เป็นดนตรีมอญแบบเมืองเหนือ ซึ่งจะมีแพร่หลายในเขตแดนที่เคยรับอิทธิพลของมอญหรือเม็ง เช่น เขตแดนนครหรือลำปาง หรือภูโยชหรือลำพูน การนับถือผีปู้ย่าจะมีการแบ่งลำดับชั้นของตระกูลในประเพณีการฟ้อน ดังนี้

1. ม้าขี่ บางทีเรียกว่า “ ที่นั่ง ” คือ ผู้ทำหน้าที่คนทรงผีบรรพบุรุษ ม้าขี่ส่วนมากจะเป็นผู้หญิงมีอายุ ประมาณยี่สิบปีขึ้นไป ไม่จำเป็นต้องเป็นหญิงสูงอายุ ฝีป๋าย่าจะมีม้าขี่เฉพาะของตนเอง ม้าขี่ที่เป็นชายมีบ้างแต่ไม่มากนัก
2. ความญ คือ ผู้ปรนนิบัติรับใช้ฝีป๋าย่า ทำหน้าที่แต่งองค์ทรงเครื่อง จัดหาน้ำดื่ม สุรา หมาก เมียงตามที่ เจ้าเรียกหา และเมื่อฝีป๋าย่าได้รับเชิญไปร่วมงานเพื่อนที่อื่น ความญจะคอยติดตามไปด้วยกับม้าขี่ ผู้รับหน้าที่ความญคือฝ่ายหญิงในตระกูลนั้น
3. กำลั้ง หมายถึง กำลั้งแรงงานและกำลั้งทรัพย์ ซึ่งวงศ์ตระกูลสามารถระดมกำลั้งได้ มักจะเป็นลูกหลานเพศชายคอยทำหน้าที่ต่าง ๆ เช่น ปลูกสร้างผามหรือประรำพิธี ดักน้ำ ฝ่าฝืน ยกสำรับอาหาร ขนข้าวของเครื่องใช้ เป็นต้น
4. ฝี่หรือเจ้ารับเชิญ ส่วนใหญ่จะเป็นฝี่ที่เคยเพื่อนร่วมผามกันมานานจนสนิทชิดเชื้อหรือเป็นความคุ้นเคยของญาติพี่น้องที่เรียกว่า “ เต็งกัน ” หรือ “ ถึงกัน ” นั่นเอง

(8.3) ภาษา ประชาชนในเขตเทศบาลตำบลริมปิงจะใช้ภาษาไทยกลางในการติดต่อสื่อสารอย่างเป็นทางการ และมีภาษาพูดดั้งเดิมเรียกว่า ภาษาเมือง ซึ่งเป็นภาษาที่มีลักษณะเฉพาะของชาวล้านนา ในการติดต่อสื่อสารกันอย่างไม่เป็นทางการ และในบางหมู่บ้านจะมีภาษาไทลื้อ ภาษายองเป็นภาษาพูดเพิ่มอีกหนึ่งภาษา